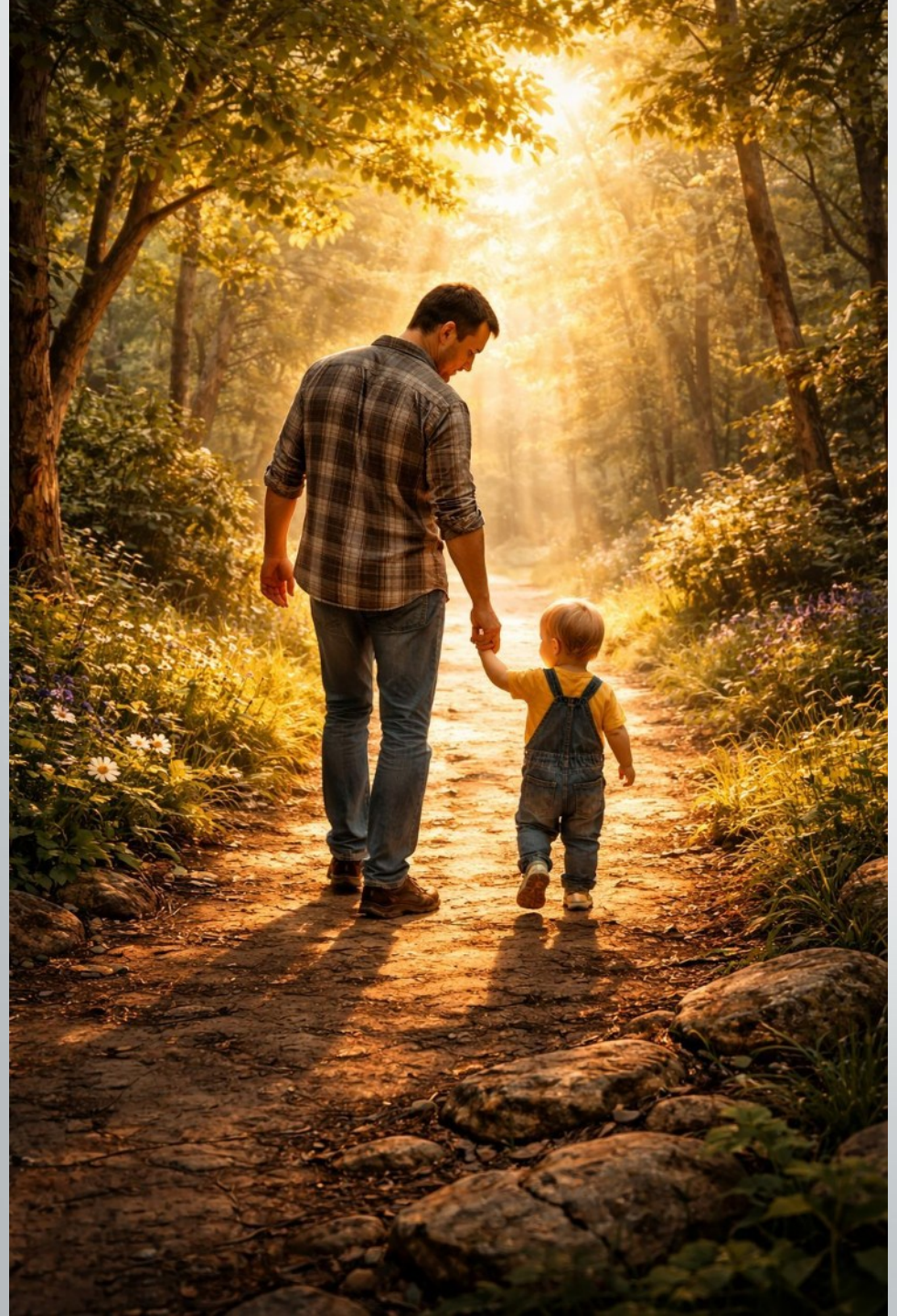

Projekt člověk

11. část: Víra v Boha

Opakování z minula:

- Boží království je život pod vládou dobrého Otce. Místo abychom se ve strachu snažili zajistit sami sebe na úkor druhých, učíme se důvěřovat Bohu, jednat podle jeho spravedlnosti, sloužit druhým a přemáhat zlo dobrem.
- Obraz ptáků a lilií neříká „nepracuj“, ale „tvůj život nestojí na tom, co sám vyprodukuješ“. Mamon nabízí totéž, co kdysi strom poznání, a pád lze proto chápat jako přechod od přijímaného života k zajišťovanému, evangelium jako pozvání přijmout ho znovu.
- V Božím království se nezajišťuji, jsem zajištěn, a proto mohu rozdávat, a stejná důvěra osvobozuje i k odvaze žehnat místo útočit.
- Ježíš nás nevyzývá k pasivitě vůči zlu. Neříká, že máme dovolit druhým, aby nás ponižovali, zneužívali nebo ubližovali těm, které máme chránit. V kontextu výroku „oko za oko“ nás učí, abychom na zlo neodpovídali stejnou logikou odplaty.
- Nemáme dovolit, aby jednání druhého určovalo, kým se staneme my sami. Zlému člověku se můžeme postavit, aniž bychom se sami stali nositeli stejného zla. Můžeme chránit slabé, pojmenovat nespravedlnost a usilovat o nápravu. Naším cílem však není odplata, nýbrž zastavení zla a pokud možno obnovení života a vztahu. Konečný soud však náleží Bohu.

Nyní však je zjevena Boží spravedlnost bez Zákona, dosvědčovaná Zákonem i Proroky, Boží spravedlnost skrze víru Ježíše Krista pro všechny a na všechny ty, kdo věří. Není totiž rozdílu: všichni zhřešili a postrádají Boží slávu, ale jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí skrze vykoupení, které je v Kristu Ježíši.

Římanům 3:21 – 24

Neboť jste zachráněni milostí skrze víru; a ta záchrana není z vás -- je to Boží dar; není na základě skutků, aby se nikdo nechlubil. Vždyť jsme jeho dílo, stvořeni v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, které Bůh předem připravil, abychom v nich žili.

Efezským 2:8 – 10

- Spasení je pouze z víry, zadarmo ne ze skutků zákona.
- Skutky neřeší to, co je rozbité. Kořen pádu nebyl jeden špatný skutek, ale narušená důvěra.
- Přijetí do boží rodiny – spasení je **počátkem** našeho života víry. Radostné a upřímné lnutí k Bohu je nemožné, pokud si nejsem jist svým přijetím.
- Činit dobré skutky je nemožné pokud není on ve mně a já v něm. Bez naplňování se jeho duchem to nejde.
- Pokud je on ve mně a já v něm, tak žiji věčný život (1.Jan 5:12).

Co je platné, moji bratři, říká-li někdo, že má víru, ale nemá skutky? Může ho taková víra zachránit? Budou-li bratr nebo sestra nazí a budou mít nedostatek denní obživy, a někdo z vás jim řekne: ‚Odejděte v pokoji,zahřejte se a nasyťte se,‘ a přitom jim nedáte to, co potřebují pro své tělo, co je to platné? Tak i víra: nemá-li skutky, je sama o sobě mrtvá. Někdo však řekne: ‚Ty máš víru a já mám skutky.‘ Ukaž mi tu svou víru bez skutků a já ti ukážu svou víru na svých skutcích. Ty věříš, že je jeden Bůh. Dobře činíš. Také démoni tomu věří, avšak chvějí se. Chceš však poznat, ó nerozumný člověče, že víra bez skutků je neúčinná? Cožpak náš otec Abraham nebyl ospravedlněn ze skutků, když na oltáři obětoval svého syna Izáka? Vidíš, že víra působila spolu s jeho skutky a že v těch skutcích se stala víra dokonalou. I naplnilo se Písmo, které praví: ‚Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počteno za spravedlnost‘ a byl nazván Božím přítelem. Vidíte, že ze skutků je člověk ospravedlňován, a ne jen z víry. A nebyla podobně ospravedlněna ze skutků i nevěstka Rachab, když přijala posly a propustila je jinou cestou? Neboť jako je tělo bez ducha mrtvé, tak je mrtvá i víra bez skutků.
(Jak 2:14 – 26)

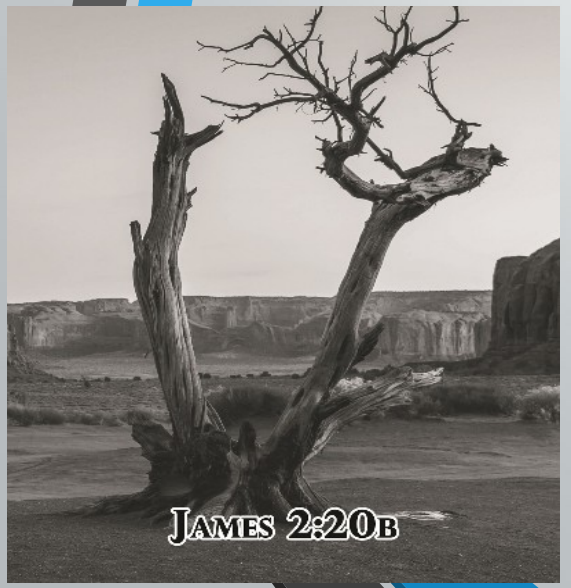

- Víra bez skutků není víra – je to nesmysl podobně jako suchá voda apod.
- Víra jako abstraktní pojem (stav mysli) sama o sobě nic neznamená – např. démonům je jejich znalost (přesvědčení) k ničemu. Není to jen nějaký vnitřní stav mysli nebo technika k ovládnutí okolností.
- Víra, stejně jako láska nebo moudrost je spojená s tím jak žijeme, jak se rozhodujeme – popisuje to, kdo jsme. Podle toho jak žijeme a co děláme nebo mluvíme se pozná čemu věříme. Vše ostatní je jen plané filozofování bez užitku.

Židům 11:

1 Víra jest podstata věcí, v něž doufáme, důkaz skutečností, které nevidíme. 2 Neboť v ní naši předchůdci dostali svědectví Boží. 3 Vírou rozumíme, že Božím výrokem byly uspořádány světy, takže to, co vidíme, nevzniklo z viditelného. 4 Vírou přinesl Ábel Bohu lepší oběť než Kain. Skrze ni se mu dostalo svědectví, že je spravedlivý, když Bůh vydával svědectví při jeho darech, a skrze tu víru ještě mluví, i když zemřel. 5 Vírou byl Henoch přenesen, aby nespatřil smrt. A nebyl nalezen, protože ho Bůh přenesl, neboť předtím, než byl přenesen, měl svědectví, že se líbil Bohu. 6 Bez víry však není možné se mu zalíbit, protože ten, kdo přichází k Bohu, musí uvěřit, že Bůh je a že odplácí těm, kdo ho usilovně hledají.

- Víra je když důvěřujeme Bohu natolik, že žijeme už dnes podle jeho zaslíbení o zítřku - i když je zatím fyzicky nevidíme. Je to jako pevný základ, na kterém stavíme celý život, protože jsme si vnitřně naprosto jistí, že Bůh dodrží slovo. Víra je způsob chápání světa.
- Víru nejlépe poznáme v akci. Můžeme diskutovat o definicích, ale teprve když vidíme víru v praxi, pochopíme, co skutečně znamená – celá 11 kapitola listu.
- Žádný z hrdinů víry není chválen za správnou teologii. Jsou chváleni za jednání v důvěře. Není to absence pochybností, ale vytrvání navzdory pochybnostem.

Představte si mladou ženu jménem Anna, která se právě zasnoubila. Její snoubenec Jakub dostal pracovní nabídku v zahraničí a musí odjet na rok, aby tam všechno připravil - bydlení, finanční zajištění, svatbu. Slíbil jí: "Za rok si pro tebe přijedu a vezmeme se. Připravuji pro nás nový domov."

Co Anna dělá během tohoto roku?

***Chová se a přemýšlí z pohledu budoucnosti**:*

Už se představuje jako "paní Jakubová"

Promlouvá o jejich společné budoucnosti jako o něčem reálném

Plánuje život, jako by už byla vdaná

To je <u>víra</u>: Dává přítomný život budoucímu zaslíbení

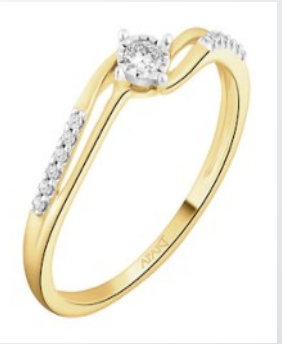

***Je přesvědčená, i když to nevidí**:*

Jakub je daleko, nevidí ho

Domov ještě není hotový, nikdy ho neviděla

Ale má jeho slovo, jeho prsten (znamení zaslíbení)

Je si tak jistá, že to ovlivňuje všechna její rozhodnutí

To je <u>víra</u>: Vnitřní spolehnutí se na to, co fyzicky nevidíme

Žije podle zaslíbení:

Odmítá jiné nápadníky: "Jsem zadaná"

Šetří peníze na svatbu

Kupuje výbavu do domácnosti

Učí se jazyk té země

To je víra: Jednání podle zaslíbení, i když ještě není naplněné

Má důkazy, ale ne úplné:

Dostává dopisy a přijímá telefonní hovory (Boží slovo)

Má prsten (jako znamení smlouvy)

Zná Jakubovu povahu (poznání Boha)

Ale svatba se ještě nekonala a ani dům ještě neviděla

To je víra: Rozumné přesvědčení založené na důkazech, ale překračující zkušenost

Židům 11:

5 Vírou byl Henoch přenesen, aby nespatřil smrt. A nebyl nalezen, protože ho Bůh přenesl, neboť předtím, než byl přenesen, měl svědectví, že se líbil Bohu.

6 Bez víry však není možné se mu zalíbit, protože ten, kdo přichází k Bohu, musí uvěřit, že Bůh je a že odplácí těm, kdo ho usilovně hledají.

- Henoch je jedna ze dvou postav Starého zákona, které nezemřely (druhý je Eliáš).
- "Chodil s Bohem" vyjadřuje trvalý, opakovaný děj. Nebylo to jednorázové mystické vytržení, ale každodenní, důvěrný vztah.
- Bůh není jen "principem" nebo "silou", ale osobou, se kterou můžeme mít vztah.
- Pravá víra znamená aktivně a intenzivně hledat Boha, ne jen v něj „věřit“ (světonázor). Je to důvěra v Boží dobrotu a věrnost, že vztah s Bohem má smysl, že Bůh je dobrý a štědrý Otec.

A co mám ještě říkat? Vždyť by mi nestačil čas, kdybych měl vypravovat o Gedeónovi, Barákovi, Samsonovi, Jeftovi, Davidovi, Samuelovi a prorocích, kteří skrze víru přemohli královské říše, uskutečnili spravedlnost, dosáhli zaslíbení, zavřeli tlamy lvům, uhasili sílu ohně, unikli ostří meče, nabyli moci ve slabosti, stali se silnými ve válce, zahnali na útěk vojska cizinců. Ženy dostaly své mrtvé zpět vzkříšené, jiní byli mučeni, a nepřijali vysvobození, aby dosáhli lepšího vzkříšení, jiní zas zakusili veřejný posměch a bičování, ba i pouta a vězení, byli ukamenováni, rozřezáni pilou, pokoušeni, zemřeli rozsekáni mečem, toulali se v ovčích rounech, v kozích kůžích, trpěli nedostatkem, zakoušeli útisk a zlé jednání. Ti, jichž svět nebyl hoden, bloudili po pustinách, horách, jeskyních a roklinách země. A tito všichni, ačkoli se jim dostalo svědectví skrze víru, neodnesli si zaslíbení, protože Bůh pro nás zamýšlel něco lepšího, nechtěl, aby dosáhli dokonalosti bez nás.
(Žid 11:32 – 40)

- Všichni hrdinové víry v 11 kap. byli obyčejní a nedokonalí lidé, čelili pronásledování i utrpení. Přesto byli Bohem přijati i používáni.
- Dělali chyby, hřešili, ale svoji naději vložili v Hospodina, jeho hledali a ctili a nikdy nesloužili jiným bohům.
- Vyznávali, že tento svět není jejich skutečným domovem, hledali a doufali v něco lepšího ve skutečný domov v Božím království.

Závěrečné shrnutí:

- Víra není primárně intelektuální souhlas, ale vztahová důvěra. Jde o slovo používané v obchodních smlouvách pro vzájemnou spolehlivost.
- Víra není empiricky ověřitelná (to je důvod, proč je to víra), ale není iracionální nebo bez důkazů. Je založená na svědectví, zjevení a Božích činech v historii. Víra je způsob chápání světa.
- Víra je když důvěřujeme Bohu natolik, že žijeme už dnes podle jeho zaslíbení o zítřku - i když je zatím fyzicky nevidíme. Je to jako pevný základ, na kterém stavíme celý život, protože jsme si vnitřně naprosto jistí, že Bůh dodrží slovo.
- Víru nejlépe poznáme v akci – příběh o zasnoubení a celá 11 kapitola listu o lidech víry.
- Žádný z hrdinů víry není chválen za správnou teologii. Jsou chváleni za jednání v důvěře. Není to absence pochybností, ale vytrvání navzdory pochybnostem.
- Chodit s Bohem vyjadřuje trvalý, opakovaný děj. Není to jednorázové mystické vytržení, ale každodenní, důvěrný vztah.
- Pravá víra znamená aktivně a intenzivně hledat Boha, ne jen v něj „věřit“ (světonázor).
- Bůh není jen "principem" nebo "silou", ale osobou, se kterou můžeme mít vztah.
- Důvěra v Boží dobrotu a věrnost, že vztah s Bohem má smysl, že Bůh je dobrý a štědrý Otec.

Pomocné otázky na skupinky

1) Co se změní, když si uvědomíš, že víru v nějaké podobě má úplně každý, včetně lidí, kteří si o sobě myslí, že „nevěří ničemu“? Čemu nebo komu vlastně věří lidé kolem tebe, i když to sami nepojmenují jako víru?
2) Který z „oblaku svědků“ (Žd 11) tě nejvíc oslovuje a proč? Co měli společné, přestože žili ve velmi odlišných dobách a situacích?
3) V čem se liší zdravé očekávání v modlitbě od víry jako „techniky k zajištění výsledků“? Kde v sobě poznáváš rozdíl mezi tím, když věříš mechanismu, protože víš, jak funguje, a tím, když důvěřuješ osobě, protože víš, kdo je?
4) Co pro tebe znamená Ježíšova modlitba v Getsemane, „Ne má, ale tvá vůle“? Umíš si představit, že bys ji dokázal nebo dokázala takhle vyslovit ve své vlastní nejistotě?
5) Jak chápeš rozdíl mezi „skutky jako podmínkou“ a „skutky jako projevem“? Kde ve svém duchovním životě vnímáš, že ty dvě roviny zaměňuješ?
6) Kdyby sis dnes měl nebo měla zodpovědět otázku „žiji ten vztah?“ místo „mohu ztratit spasení?“, co by sis odpověděl nebo odpověděla?